

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÈNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

LA PINYA DELS BISBES

ULLADA POLITICA

VAREN quedar els ministres en sotmetre al rey la qüestió del processament del bisbe de Tuy, de lo qual ne resulta, com ha dit un periòdic ab frase gràfica, que ja no son els ministres els concellers de la corona, sino la corona la concellera dels ministres. Y encara us farán creure aquests demòcrates monàrquics que vivim dintre de un règimen constitucional!

Digué 'l rey que li estava bé, y s presentà la denuncia al Suprém... Y á l' endemà 'l fiero de Tuy, manso com un anyell, cantava la palinodia. Reconeixia en una carta que al realisar els seus propòsits de defensar els interessos religiosos, no s' havia proposat ofendre al ministre, y va bastar aquesta declaració pera que sigués retirada la denuncia y tot quedés en pau entre 'ls dos Condes, en Menéndez y Conde de la mitra y 'l Conde de Romanones de la cama coixa, y ab tot aixó 'ls amichs de las impresions fortes se quedaren sense saber qui era el verdadero conde.

El cabildo de Córdoba veyent que 'l de Tuy afuixava, ha afuixat també. Pero no li ha valgut donar explicacions acordadas á las del prelat gallego, per quant el govern ha dit qu' ell podria retirar la denuncia contra 'l bisbe per ser cosa seva la presentació de la mateixa, en tant que la formulada contra 'l cabildo cordobés era cosa del fiscal de aquella Audiencia. Pero no creguin que per aquesta causa vaji cap ensotanat á la presó.

No per aixó pot donarse per acabada la serracina episcopal. Ara mateix ha saltat á l' arena un quinteto de mitras (de Vitoria, Palencia, León, Santander y Burgos) protestant ab gran energia contra 'l decret de 'n Romanones. Sens dupte al procedir com procedeixen han volgut demostrarli que á la hidra del clericalisme quan li tallan un cap n' hi naixen cinch.

El de Valencia també va volguer fer el valent, pero 'ls chés se van pendre la valentia com una provocació al esperit lliberal de aquell poble y anaren en manifestació á trencarli 'ls vidres dels balcones.

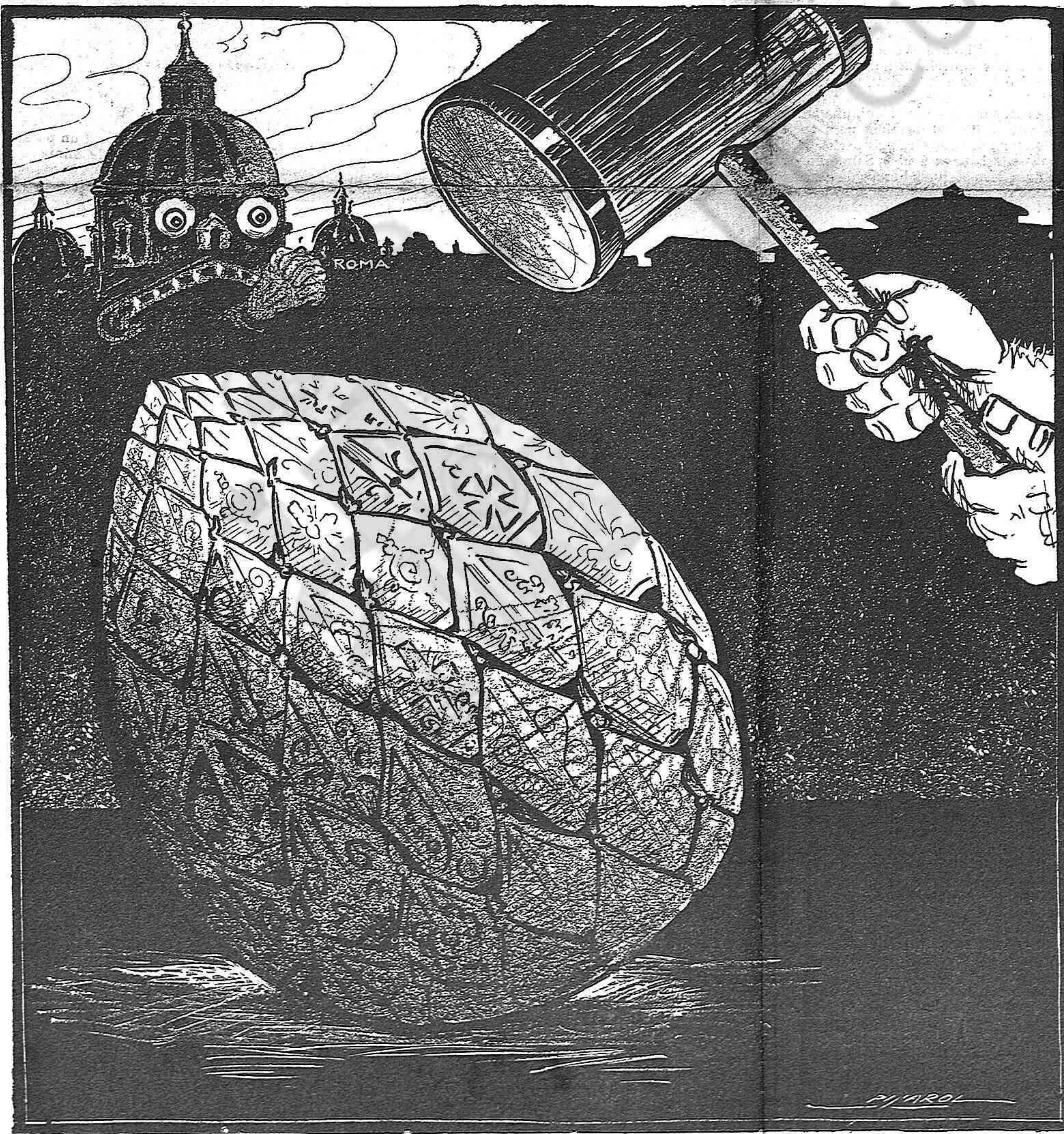
L' Ajuntament per la seva part protestá contra els atachs del arquebisbe al poder civil, y donant per sentat que l' estancia d' ell á Valencia s' havia fet molt difícil, acordá demanar al govern la seva traslació.

¡Ah, si 'l govern tingués agallas pera conquistarse la confiansa del país lliberal! ¿Pero qui es avuy que creu ab ell? ¿Qui pot tenir fé en els homes de un partit al qual se deu la Lley de Jurisdiccions?

En aquest cas se podria emprendre una crenhada enérgica demanant lo qu' es de justicia: la llibertat de cultes, el cementiri únich y de caràcter municipal, el matrimoni civil únich legal, l' ensenyansa laica y la extinció de las ordres religiosas no concordadas. Ab aquesta bandera podria arrollarse á la bestia negra y acabar ab ella.

Mes els governants actuals están gastats y no tenen alé per acometre tals empresas, contentantse en combinar una lley de Asociacions destinada á regularisar la situació de las congregacions religiosas, y que ja sabrem quin gust tindrà quan será cuyta.

De totas maneres, pera portarla á efecte li es necessari rompre 'l modus vivendi pactat l' any 1904 entre en Maura y el Vaticá, y aixó pot portarli un contratemps, si l' Amo Toni, árbitre de la situació parlamentaria, s' dona per ressentit y tira la cosa per la tremenda.

¿La veyeu, tan forta y compacta? Donchs trayeune 'ls pinyons y jadeu, pinya!

Las regions, davant de 'n Navarrorreverter

—¿No eras proteccionista avans?
 —Y encare 'n soch: proteccionista... del extranger.
 —Pero ¿y la patria?
 —La patria... ¡rica y plena!

MUSICA PROHIBIDA

Si vols dir mal de tothom
 sens que 't molesti ningú,
 deixa la guitarra, cego,
 y feste amich d'en Lerrú.

Aquest any, tots els que vulguin
 fer cullida de bolets,
 no més tindran d'arribarse
 cantant, fins als Josepets.

Aquell conegut refrán,
 l'haurém de canviar de forma
 y dir d'avuy endavant:
 «Qui no vol caldo, tres coplas!»

Per privarnos els mosquits
 hi han polvos insecticidas;
 pro privarnos de cantar...
 ni Deu ni en Lerrú 'ns ho priva!

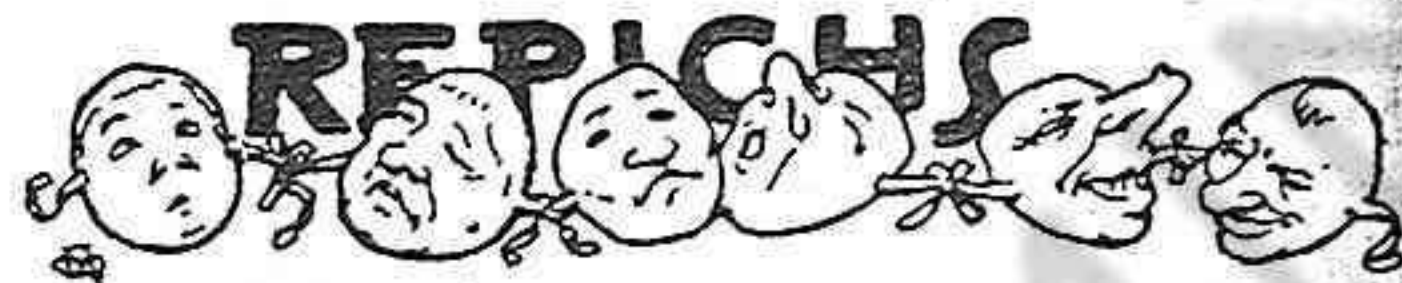
«Vosotros seréis mañana
 la España del porvenir...»
 Y en efecte, al mateix vespre
 alló ja semblava 'l Riff.

Per obsequi als radicals
 de Rússia y d'altres països,
 ja tenim un nou sport:
 Cassar Clevelanda a tiros.

Canta l'aucell en la gabiá,
 canta 'l capellá en el cor,
 y el qui vulgui cantar coplas
 haurá d'aná a la presó.

Si tens bona barra y vols
 ferte rich y criar panxa,
 predica revolució
 y para torra a Vallcarca.

PEP LLAUNÉ

quan funciona que quan descansa: de fer disbarats,
 pugui dir tothom que s'está passejant por los cerros
 de Ubeda.

Un xiste de un periódich anti-clerical italiá:
 Un ensotanat pregunta a una senyora:
 —¿Ahont pensa passar el próxim hivern, senyora
 marquesa?
 —No ho sé; pero probablement tindré un peu a
 Roma y un altre a Milán.
 El reverendo, fent l'ullet:—Ah, y lo que m'agrada
 trobar-me a Florencia!
 Ja sabrán que Florencia está situada a mitj camí,
 entre Milán y Roma.

Y allí passa 'l temps, eludint tota conversa política.
 Sobre 'l particular ha dit que per ara vol ser sortí
 y mut y cego.
 Molt hi guanyaria Espanya si aquests mals de per-
 riure se li tornessin de veras, adquirint el carácter
 de incurables.

De moment ocupa 'l temps pintant.
 Lo que no se sab prou bé es si lo que pinta es la
 cigonya.

De totes maneres, si 'l poble espanyol se decidís
 de una vegada a cumplir ab el seu deber, en Maura
 no tornaria a presidir cap més govern. Sempre que
 ho intentés, hauria de pintársela.

Els valencians volgueren donar una doble lliçó al
 arquebisbe de aquella ciutat y a n' en Romanones.

Al primer per haver publicat una pastoral ofensi-
 va als sentiments liberals de la ciutat, y al últim,
 pera demostrarli que la millor manera de resoldre
 certes coses no consisteix en vacilar sino en anar-
 se'n de dret al bulto.

Cert es que va haverhi a Valencia gran trenca-
 dissa de vidres... pero un ó altre 'ls pagará.
 El substitut d'en Nozaleda de segur que a horas
 d'ara deu exclamar:—¡Verge Santíssima, y qué son
 de mal pahir las xufas que 's donan en aquesta terra!

L'altre día deya un telégrama:
 «Navarrorreverter continúa en su finca de Úbeda.»
 Trobo molt apropiat que precisament allí s'anés a
 fincar el ministre de las sis erres. Perque lo mateix

quan funciona que quan descansa: de fer disbarats,
 pugui dir tothom que s'está passejant por los cerros
 de Ubeda.

Un xiste de un periódich anti-clerical italiá:
 Un ensotanat pregunta a una senyora:
 —¿Ahont pensa passar el próxim hivern, senyora
 marquesa?
 —No ho sé; pero probablement tindré un peu a
 Roma y un altre a Milán.
 El reverendo, fent l'ullet:—Ah, y lo que m'agrada
 trobar-me a Florencia!
 Ja sabrán que Florencia está situada a mitj camí,
 entre Milán y Roma.

Per rey divertit el de Annam.
 L'altre día 's va llevar malhumorat y a fi de pro-
 porcionarse una mica d'esplay, maná escabotar a
 algunas de las sevas donas y ordená assessorinar des-
 prés al President del seu Concell imperial.

A un rey aixís de tanta agalla
 ¡veyam qui 'l falla!

Un eco de Roma:
 «El món aristocràtic comenta el gran escàndol
 que s'acaba de promoure. Un capellá de molt par-
 tit, confessor de senyoras de l'alta societat, s'ha
 escapat ab una novicia filla de una rica familia ro-
 mana.»
 Ja 'm figuro lo que dirán las damas que sovint
 s'ajonollavan als seus peus:—Traidor, més que traí-
 dor ¿per qué no t'havias d'escapar ab mi?

L'algarada episcopal, de moment, sembla que
 s'ha acabat.
 S'ha reduhit a un sol acte, com el dels bisbes de
 L'Africana.

Després de cantar a coro, cau el teló... y als,
 noys, a cambiarse de roba y a cobrar.
 Poch s'ho podían imaginar Scribe y Meyerbeer
 que arribaria a feresse una parodia de una de las
 cenas més pintorescas de la seva ópera.

Pobre zar. Las últimas noticias de Rússia diuhen
 que no viu, que no menja, que no dorm, que está
 sobrescitat, y que 'ls metjes han d'emplear remeys

heróichs pera enfrenar aquell desbordament de nir-
 vis.

Ben bé pot dirse, donchs, que la Revolució a Rus-
 sia es tan general que fins al mateix zar se li ha re-
 volucionat el temperament.

¡Y tan fácil que li sería curarse! Ab restituir al
 poble sa natural soberanía, tothom quedaria tran-
 quil com per art de miracle: el poble rus y l'ex-zar.

El diari autonomista y de unión republicana diu
 que encare reb adhesions contra LA CAMPANA DE
 GRACIA; pero que no las publica per ser (paraulas
 textuales) «enemigos del escándalo canallasco y más
 enemigos aún de luchar con armas prestadas.»

Ab aquestas calificacions ell mateix se califica y
 califica també als que l'afavoriren proporcionantli
 materia per omplir tantas y tantas columnas de in-
 sults y baladronadas. Ara diu que al ferho elabora-
 van escándalos canallascos y li venían a fer de pinxos
 prestantli armas.

Ara sols falta una cosa: que la tarregada li dongui
 las gracias pel favor.

Estaria bé que tots els que s'han casat civilment
 efectuessin lo que 's aconsella una entitat madrile-
 nya. Al dir, com diuhen bisbes y capellans, que 'l
 matrimoni civil es un concubinaje, tractan de concu-
 binas a todas las senyoras que l'han contret. Y aixó
 es una verdadera injuria.

Per lo tant, convindria querellarse, portantlos als
 tribunals.

Y sempre veuriam si a Espanya hi ha justicia.

Llegeixo:

«En el Vaticano se está preparando una reunión
 de cardenales para tratar de prohibir las desnudeces
 en las imágenes de las iglesias, conforme a las dis-
 posiciones del Concilio de Trento.»

Si aixó 's tira endavant, s'imposará un cambi ge-
 neral a tots els santeristos, que per forza haurán de
 vestir túnica com las Majestats que 's veneran en al-
 gunas iglesias de Catalunya.

Y no faltará calderí que, en un esclat d'entusias-
 me local, exclami:

—Vaja, aquí no hi ha més Cristo que la Majestat
 de Caldas!

Aquest día 'm deya un que tira molts cartas al
 correu:

—¿Sab qu' es un fástich lo que succeheix ab els
 sellos? Casi no tenen goma, y la poca que hi ha en
 ella no enganxa. De manera que, per conseguirho,
 un ha d'estar molt temps masegant la cara de la
 imatge que hi figura. ¿No creu que totes aqueixas
 irreverencias y fins verdaders delictes de lesa ma-
 jestat son imputables a la direcció del timbre? ¿Per
 qué no se li ha d'exigir la deguda responsabilitat?
 —¿Qué vol que li digni, pobre de mi, si no ho sé!
 Pero en fi, ja ho posaré a LA CAMPANA, a veure si
 la espavilan.

Á LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—Gi-ro-ni-na.
- 2.ª ANAGRAMA.—Calaico—Caical.
- 3.ª TARJETA.—El arte de ser bonita.
- 4.ª ROMBO.

B
O
T
B
O
R
I
A
B
O
R
E
L
L
T
I
E
T
A
A
L
A
L

- 5.ª LOGOGRIFO NUMÉRICO.—Europa.

Han endevinat totes 6 part de las solucions correspo-
 nents al número anterior, els caballers: Miquel Ferrer
 Dalmau, Moka, Soka y C.ª, José Montañá, Joseph Bar-
 galló, Juanito Trullas, Tres calendris de Masnou, Peret
 del Cort Net, Enrich Bonagarriga (a) Suat, A. Nadal,
 Un elector del any 70, R. A. (a) Pau de las Calsas Curtas,
 Un anti-maurista y Sisquet del Perche.

Caballers: José Montañá, En K. Malleta, Enrich Bo-
 nagarriga (a) Suat, A. Nadal, Marqués de las Patillas
 Rosita del Carrer Mitjà, N. Mutsu-Hito, Jaume Pó, Sis-
 quet del Perche, y B. Vidal B. de la Pe Me: Cá, barret!

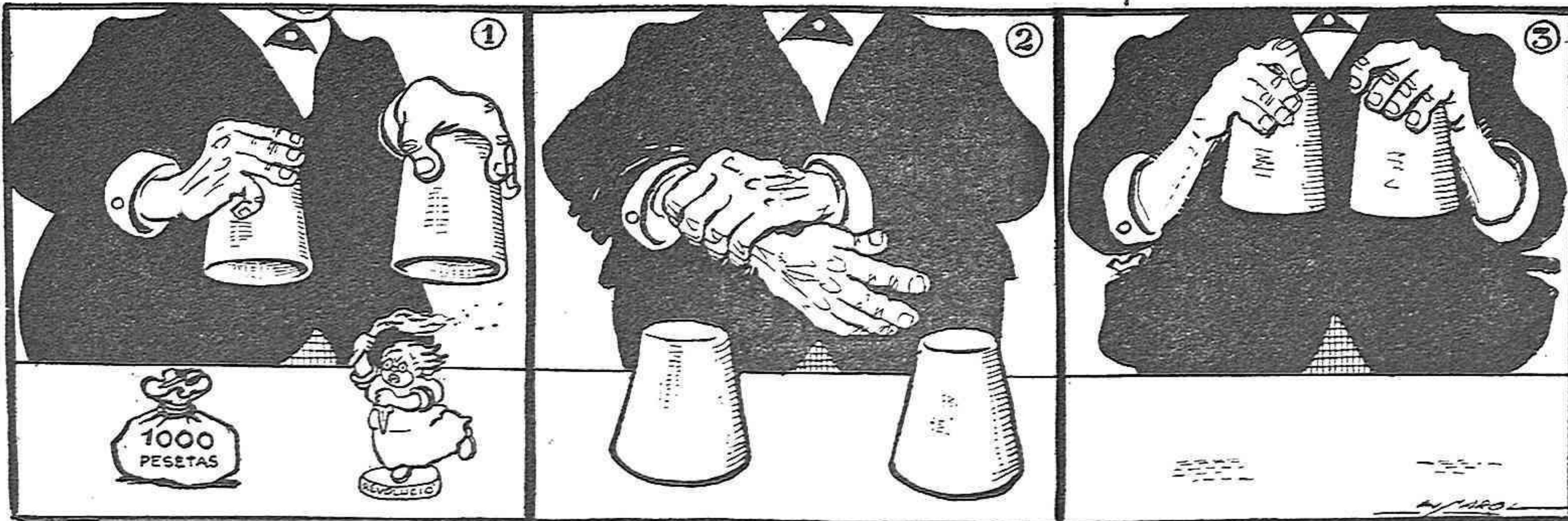
Caballers: Miquel Ferrer Dalmau, Moka Soka y C.ª,
 Un defensor de Port-Arthur, y Ramiro Espinosa: Val
 més aixó que res.

Caballers: Pep Nasplá, J. P., J. B., A. B. C., J. F.
 C., S. G. é I., Ll. R. C., A. P. V., B. B. J., J. Borrell,
 F. M. (Paquito de Reus), M. C. y R., J. P. T., En Lluis-
 set, S. B., F. G. G., E. G. C., y Pere Cavallé: Rebut
 tot lo destinat als Almanachs, y gracias.

Caballer: Francisco Escolá: Vosté envíhe, que si está
 bé se li publicará.—Gil Sol: Gracias per la oferta de l'
 idea. Per ara no serveix.—Feliu Pous Burgués: Qu' es
 trist! sembla el cant de Els Segadors.—Jaume M. Ribas:
 ¿No podrías gastar una tinta més negra? Casi no 'ns en
 hem enterat...—Un ganxet: De més dolents se 'n llegei-
 xen en las postals.—Tres calendris de Masnou: Que tor-
 menta nos amaga!... Ja som a n' els epitafis... Veurem.—
 J. Cap: Si 'ns vagués el corretjirlo... ben garbellat no li
 diré que no...—Fidel Delfi: Gracias.—Andresito: Idem.
 —E. Bofill S.: No hi ha de qué.—Tallé Osk: ¡Qué sabi-
 C. Bonet (Cunill de Bosch): Aixó es que la part d'ori-
 ginal que duya la firma 's devís estripar involuntariament,
 y al no recordar el nom varem posarhi N. Perdoni y
 gracias del envío.—F. C.: No sfirmo ni nego.—Fe de la
 Flor: Rebut y veurem.—M. Garriga: No 'ns plau.—A.
 S. T.: Prou d'aquest color.—M. R. y R.: Mirarém de
 de sprofitar quelcom.—A. Homdedeu: Lo mateix li dich.
 —Anónim, A. Garrell, E. Prieto, J. Gresolesch, y Pere
 Pastell: Igual va per vostés.—S. V.: No 'ns es possible
 per varias rahons.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer
 del Olim, número 8
 Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Jochs de mans

—Vajin mirant: a l' una part hi
 ha la Revolució y a l' altra mil
 pessetas.

—Ara las pessetas han d'
 anar a la Revolució...

—Ja está feta la gracia! Ni Re-
 volució ni pessetas. ¡Tot ha volat!